

* * *

Я зі своїм нерозділеним бажанням. З цим потягом, приреченим залишитись нездійсненим. Із нерозділеним коханням.

Я його відчуваю, це бажання, воно роїться у мене в животі, пробігає по хребту. Але я мушу постійно його стримувати, пригнічувати, щоб воно не впадало в очі іншим. Бо я вже зрозумів, що бажання помітне.

І потяг також, я його відчуваю. Я вгадую рух, траєкторію, щось, що несе мене до нього, що повертає мене до нього, весь час. Але я повинен лишатись нерухомим. Утримувати себе.

Закоханість мене підносить, робить мене щасливим. Але вона також пече, болить, як болить усяке нездійсненне кохання.

Бо цю нездійсненність я гостро усвідомлюю.

Труднощі, з ними можна жити; ми докладаємо зусилля, хитрощі, намагаємось спокусити, прикрашаємось у надії здолати їх. Але неможливість, по суті, несе в собі поразку.

Цей хлопець *вочевидь* не для мене.

І навіть не тому, що я не досить спокусливий, не досить привабливий. Просто тому, що він

втрачений для хлопців. Він не для них, не для таких, як я. Він дістанеться дівчатам.

До речі, вони увиваються коло нього. Наближаються, намагаються привернути увагу, затримати його. Навіть ті, що демонструють байдужість, насправді прикидаються лиш для того, щоб завоювати його прихильність.

А він дивиться на них. Він знає, що подобається. Люди, які подобаються, знають про це. Це як спокійна впевненість.

Іноді він дозволяє їм заходити далі. Я вже помічав його неподалік з деякими з них; часто вони були гарними. Я одразу ж відчував мимолітний укол ревностів. І безсилля.

А втім, зазвичай він їх тримає на відстані. Мені здається, він віддає перевагу компанії своїх одноплемінців, собі подібних. Що його смак до дружби чи товариства переважає над будь-якими іншими міркуваннями. Хоч мене це дивує, саме тому, що він міг би легко використовувати свою красу, як зброю, бо це вік завоювань, бо він міг би хотіти вразити інших, збираючи їх у свою колекцію. Проте його стриманості замало, щоб навіяти мені таємне сподівання. Вона

лише робить його ще привабливішим для мене. Бо я захоплююсь тими, хто не використовує владу, яку має.

Він також має смак до самотності, це очевидно. Курить наодинці. Говорить мало. Але передусім ця його манера зігнутись, впершись у стіну, цей погляд долі, на кеди, ця відсутність.

Я думаю, що люблю його за цю самотність. Що це саме вона насамперед підштовхнула мене до нього. Я люблю його відчуженість, його відокремлення від усього зовнішнього, так само як і брак страху. Така своєрідність мене зворушує, підкоряє.

Але повернімося до того ранку зими 1984 року, зими пронизливих вітрів, негоди, аварій кораблів у Ла-Манші, хуртовин на підвищеннях, усе це показують у новинах о восьмій годині (ще кажуть о восьмій, не о двадцятій).

Ранок, який мав бути схожим на всі інші, позначений моїм марним бажанням, його незнанням про мене.

Але стається не так, як передбачалось.

Коли перерва закінчується і ось-ось має прозвучати дзвінок, і деякі учні вже повертаються

до шкільних коридорів, залишаючи позаду колючий холод двору, розмови про політику, телепрограми та наступні канікули в лютому, коли Надін, Женев'єв і Ѓзав'є йдуть по свої портфелі до актової зали, залишивши мене самого, навпочіпки, у пошуках підручника з природознавства у безладі мого рюкзака, я раптом відчуваю поруч чийось присутність. Я одразу впізнаю білі кеди, і це тортури, я повільно підводжу голову до хлопця, який стоїть наді мною; за ним блакитне небо, без хмар, і промені холодного сонця. Тома Андрійо також сам, його товариші, мабуть, підіймаються вже сходами до класу, пізніше він скаже, що вигадав причину, щоб вони пішли вперед і не чекали на нього, що йому треба зайти в бібліотеку по якийсь журнал, щось таке. Він стоїть наді мною в зимовому холоді, я біля його ніг. Я підводжуся, схвильований, стетерілий, намагаючись, однак, ніяк не показувати це хвилювання, це стетеріння. Я уявляв, що він може кинутись на мене з кулаками, так, мені майнула така думка, як він розбиває мені обличчя, не знаю, навіщо він робив би це, можливо, тому що образ було замало і треба було перейти до дій,

хоч там як, я подумав, що це можливо; це багато говорить про те, яку, мені здавалось, я викликав неприязнь. І про моє засліплення також. Бо він спокійно каже: я не хочу йти сьогодні в їдальню в обід. Можна з'їсти сендвіч у місті. Я знаю одне місце. Він називає адресу. І точний час. Я дивлюся на нього. Я кажу: я прийду. Він повільно опускає повіки; секунду його очі заплющені, наче полегшення, підтвердження. І йде, не додавши ні слова. Я тупо стою з підручником у руках, тоді знову присідаю, щоб закрити рюкзак. Я знаю, що ця сцена щойно відбулась, я не божевільний, а втім, вона здається мені *неймовірною*. Я озираюсь, я чую, як довкола мене настає самотність, знелюднення шкільного двору, тиша.

Я довгий час думатиму про цей момент, коли юнак підійшов до мене впевненим кроком. Я згадуватиму про нього, як про ідеальний просвіт, надзвичайне мимолітне вікно можливостей, майже неймовірну нагоду. Мої друзі могли не залишити мене самого, він міг не переконати своїх іти вперед, нагода могла не випасти. Досить було найменшого незбігу.